

Danh lợi như phù vân

ISSN: 2734-9195 15:10 22/07/2026

Danh lợi có thể làm người đời ngược nhìn trong chốc lát; Giới đức mới khiến người đời kính trọng, hậu thế kính ngưỡng. Quyền chức có thể được trao bởi con người; nhưng Đạo hạnh chỉ có thể được thành tựu bằng chính công phu tu tập.

Đức Phật dạy trong Kinh Kim Cang:

□□□□□□□□

Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh.

Nghĩa là: *“Tất cả các pháp hữu vi đều như giấc mộng, như huyễn hóa, như bọt nước, như bóng hình”.*

Chỉ một câu kệ ngắn, nhưng đã nói trọn bản chất của **cuộc đời**.

Danh vọng rồi sẽ qua. Lợi dưỡng rồi sẽ hết. Quyền chức rồi cũng sẽ có người thay thế. Không một địa vị nào tồn tại mãi mãi với thời gian, cũng không một chiếc ghế nào có thể theo con người đi hết một kiếp sống.

Điều hôm nay khiến người đời ngưỡng mộ, ngày mai có thể chỉ còn là ký ức. Điều hôm nay khiến con người tranh giành, một mai cũng chỉ còn là nắm tro tàn trong dòng **vô thường**.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Đối với người xuất gia, chức vụ chỉ là phương tiện để phụng sự Tam bảo và chúng sinh, không phải mục đích để tranh giành. Giáo phẩm là trách nhiệm gánh vác Phật sự, chứ không phải vinh quang để tự hào hay phương tiện để nuôi lớn bản ngã. Chiếc y vàng không làm nên một bậc Sa-môn. Chính **Giới - Định - Tuệ** mới là nền tảng của người kế thừa mạng mạch Như Lai. Người càng giữ trọng trách lớn càng phải khiêm cung; địa vị càng cao càng phải xem mình là người phục vụ đại chúng.

Cổ nhân có câu: □□□□□□□□

Danh lợi bất quan tâm, vọng duyên không nhiều nhiều.

Nghĩa là: Nếu lòng còn vướng bận danh lợi thì vọng duyên sẽ mãi quấy nhiễu, tâm khó được an nhiên.

Người xuất gia có thể đảm nhận Phật sự, nhưng không nên để danh lợi trở thành mục đích. Khi tâm còn bị chức vụ, địa vị và tiếng khen chi phối thì sự thanh tịnh cũng dần mất đi. Nếu biến chức vụ thành đối tượng để tranh giành thì đó không còn là **hạnh nguyện Bồ-tát**, mà đã trở thành sự nuôi lớn của bản ngã.

Sống giữa cuộc đời, người tu vẫn có thể đảm nhận chức vụ, lãnh đạo hay điều hành Phật sự. Điều quan trọng không phải là có hay không có chức vụ, mà là **tâm có bị chức vụ chi phối hay không**. Khi chiếc ghế trở thành nơi để phục vụ vô ngã thì đó là phước duyên; nhưng khi chiếc ghế trở thành đối tượng để tranh giành, hơn thua và nuôi lớn bản ngã thì cũng chính lúc ấy, đạo tâm bắt

đầu phai nhạt và con đường giải thoát dần trở nên xa vời.

Bởi:

Phù xuất gia giả, phát túc siêu phương, tâm hình dị tục, thiệu long Thánh chủng, chấn nhiếp ma quân, dụng báo tứ ân, bạt tế tam hũ.

Nghĩa là: Người đã xuất gia phải phát tâm vượt ngoài thế tục, thân và tâm khác với người đời, tiếp nối hạt giống Thánh, làm hưng thịnh Phật pháp, hàng phục ma quân. Mục đích là báo đáp Bốn-ân, cứu giúp khắp Ba-cõi

Đáng tiếc thay, có người dành cả một đời để hơn thua vì một chức danh, một chiếc ghế hay một quyền hạn hữu hạn, mà quên mất chí nguyện ban đầu khi cạo tóc xuất gia: Thượng cầu Phật đạo, hạ hóa chúng sinh.

Đến khi vô thường gõ cửa, tất cả những gì từng cố giữ đều phải buông xuống.

Danh để lại cho thế gian. Chức trả lại cho Giáo hội. Thân trả về cát bụi. Chỉ có nghiệp lặn lẽ theo người.

Người xưa cũng từng cảnh tỉnh:

Tu hành nhân nhược tham danh văn lợi dưỡng, tắc khứ đạo viễn hỹ.

Nghĩa là: Người tu nếu còn tham cầu danh tiếng và lợi dưỡng thì con đường đạo ngày càng xa.

Đó không chỉ là lời nhắc dành cho một cá nhân, mà là tiếng chuông cảnh tỉnh cho tất cả những ai đang khoắc trên mình chiếc áo Như Lai.

Càng được tín nhiệm càng phải khiêm cung.

Càng có địa vị càng phải tự soi lại chính mình.

Bởi chiếc y không làm nên bậc Sa-môn, mà giới đức và đạo hạnh mới làm nên phẩm giá của người xuất gia. Người đời kính trọng một vị tu sĩ không phải vì vị đó giữ chức vụ gì, mang giáo phẩm nào hay có bao nhiêu người tán dương, mà vì vị đó sống đúng với lời Phật dạy được bao nhiêu phần trong đời sống hằng ngày.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Internet

Người xưa có câu: □□□□□□□□

Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân.

Nghĩa là: Muôn thứ đều không mang theo được, chỉ có nghiệp theo mình.

Bởi vậy, điều đáng gìn giữ không phải là danh, mà là đức; không phải là quyền, mà là hạnh; không phải là chiếc ghế, mà là tâm nguyện xuất gia.

Lời kết

□□□□□□□□

Danh lợi như phù vân, quá nhãn tức không;

□□□□□□□□

Giới đức nhược minh nguyệt, chiếu tâm trường tại.

Nghĩa là: Danh lợi như mây nổi, thoáng qua rồi mất; Giới đức như trăng sáng, soi lòng còn mãi (Thích Chúc Xuân - đề tác)

Danh lợi có thể làm người đời ngược nhìn trong chốc lát; Giới đức mới khiến người đời kính trọng, hậu thế kính ngưỡng.

Quyền chức có thể được trao bởi con người; nhưng Đạo hạnh chỉ có thể được thành tựu bằng chính công phu tu tập.

Khi nhắm mắt xuôi tay, danh vọng sẽ ở lại với thế gian, chức vị sẽ trở về với tổ chức, thân xác sẽ trở về với cát bụi. Chỉ có nghiệp và đạo hạnh lắng lẽ theo người trên hành trình sinh tử.

Nguyện mỗi người con Phật luôn biết lấy Giới làm Thầy, lấy Đức làm gốc, lấy Từ bi làm sự nghiệp, để suốt một đời tu không bị danh lợi cuốn trôi, không bị quyền lực che mờ đạo tâm, xứng đáng là người mặc áo Như Lai, ngồi tòa Như Lai và làm sứ giả Như Lai.

Tác giả: **Thích Chúc Xuân**